

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimborá

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Deák Bertá: ~~Sen~~ mindent lát.
Muzsnayné Cs. Gabi: Miska ajándéka.
Gedő Elza: Kis történet egy hajdani
csemegéről.
Móra Ferenc: Az arany krajcár.
Elek nagyapó: A nagyotmondó legény.
Z. Tábori Piroska: Békeziget. (Re-
gény.)
E-ó: Így ültetik a gyümölcsfát.
K. Bendre Róza: Sarolta néni könyvei.
Tóbiásnak kitört a lába.
Elek nagyapó üzenetej.
Rejtvénymegfejtés.
Fejtörő.
A Cimborá könyvvására.

1928. ÁPRILIS 30.

40-Kp
2 példány

Biblioteca Universităţii din Cluj

Cluj

12 szám

Isten mindent lát

L. Ratisbonne után franciából: DEÁK BERTA.

Ki vigyáz rám, Édes anyám,
Ha senki sincs velem?
A jó Isten, mindenki atyja
Vigyáz rád, gyermekem.

De én az Istent sohsem látom,
Hogy lehe thát velem?
Anyám, oly furcsa, hihetetlen.
Ezt el nem hihetem.
(Sepsiszentgyörgy.)

Ah, gyermekem, hogy mondhatasz ilyet,
Amért nem látod őt?
Hiszen az Isten láthatatlan,
De ott van mindenütt.

Szüntelen ott jár a nyomunkban,
Mindig vigyáz reánk,
S ha nem látjuk is, ellenőriz
A mi kegyes Atyánk.

Miska ajándéka

Írta: MUZSNAYNÉ CS. GABI.

Amikor hóembert látok, mindég Miska, a bátyám öreg laboránsa jut eszembe...

Az a régi kuria, amelyben az ősz, meg a telet töltöttem néhányszor, fent fekszik a Garam völgyében, közel a Garam yize mellett. A hegyes vidék sajátosságosan szép ősszel lepi meg minden évben a természetimádókat, ott is, akárcsak Erdélyben.

Minden évben ujra, meg ujra örülünk az őszi hónapoknak, amelyek nyári melegekkel hizelegetek nekünk. Virágokat szedhettünk még bokrétaiba késő őszig, hogy azután egyszerre ránk köszöntsön a tél. Egészen úgy szerettük a telet is, mint a hízlgő ősz.

Kemény, szép telek is voltak, igazi telek, tartós hóval. És nemcsak izelítőül kaptuk őket, csillogó tartós hó lepte be a várost, az egész messzi vidéket, mesevárossá, mesefalukká varázsolva köröskörül mindent.

Amikor regelente felkeltünk, szemünk gyönyörködve, ujjongva köszöntötte a frissen hullott, érintetlen, szüz havat.

Hó!... Hó! Ez világította meg az arcokat és a lelkekbe vidám, farsangba illő derüt lopott... Frissen hullott hó...

Egy-egy havatlapátoló napszámos járt csak a reggeli órákban az utcákon s azok is, mintha vigyázva lépegettek volna a havon, nehogy valamikép is bepiszkítsák a gyönyörű fehérségét. Igen szerettem őket ezért.

Amíg az élet meg nem indult, addig fehér is maradt minden, az utca, a járda; azután egyszerre szán siklott végig az utca közepén, két fényes sinként fénylett messziről a nyoma. A járdán is letapodták a puhán hullott havat. Jött a szemetes és ügyetlenül végigszórta a szemetet a szekérig;

— majd hogy rákiáltottam! Ugy lett volna szép hogy vigyázva lépjen mindenki, mint a friss hó imádói. Ez olyan lett volna, mint valami különös, hódoló, tipegő, téli tánc, nyomok nélkül.

Én igen szerettem a havat.

Otthon már nevelték a hóimádatomat. Kiadtam „szigorú parancsba”, hogy senki fia a kertünk havát be ne járja! A cselédek vigyázva jártak a kijelölt uton a vaskapuig. Tovább nem mertek menni, igaz, hogy dolguk sem volt másfelé. Az egyik suhanc merészelt csak, „parancsom” ellen szegülni. Egyszer, reggeli után, végignéztem ablakomból az udvaron, hogy köszöntsem a havat és a hó az egész udvaron levolt tapodva, egészen az uthoz hasonlóan. Mintha ezer csizmás láb durván végiggázolt volna rajta.

Oh, mi lett a szép havamból?

Mert az enyém volt, hiába mosolyogták le ezt a rögeszmémet.

A cselédek is csufoltak titokban, amikor csak én hallottam: Hókirálynő... Hókirálynő!

De amikor látták, hogy az összetiprott hó láttára sirva fakadtam és sirtam reggeltől-estig, nemnyultam az ebédhez sem, nem kellett a habos kávé uzsonnára, semmi sem kellett. — akkor bizony megijedtek. A két szememet már vöröstre marta a sirás, amikor a cselédek behívták és Miska, a pupos laobráns, ünnepélyesen kijelentette, hogy Gyurkát, a bünös favágó fiut megveri és reggelre, ha éjjel nem lesz hóhullás, rendbe hoz mindent. Erre kissé megnyugodtam, hamarabb feküdtem le, hogy hamarabb jöjjön a reggel. Éjjel, egyszer felébredve, az ablakhoz mentem, de künn igen sötét volt, nem láttam semmit. Reggelre kopogtat valaki és az ajtón keresztül a Miska hangját hallom:

— Kis kisasszony, a hó megint szép!

Hamar az ablakhoz futottam. Hát valóban, a letaposott hó szép, sima volt, olyan sima, mintha hatalmas lapátokkal lelapogatták volna, azonkívül szögletes darabokat lehetett látni. Valaki valahonnan lapáttal hordta be a havat és egymásmellé leteregette.

Ekkora munka láttára nem mertem nem örülni. Ugy csináltam, mint akit roppant nagy öröm ért és Miskának egész nap azt mondtam:

— Kedves jó Miska bácsi!

És Miska, a laboráns, aki szabad idejében honának, a tót szakácsnőnek is segített és mert mielőtt bátyámhoz jött, püspöknél inaskodott (tehát ügyesen tálalt, így ebéd és vacsora időben fehér keztyüsen járkált fontoskodva), azontul engem is úgy szolgált ki, mint a nagyokat szokás és jó barátom lett. Ne gondoljátok, hogy pupjával a fehér keztyü ellentétben állt, nem volt ő azért neveltséges. Miska mindenre használható becsületes, hű szolga volt.

Ha hóembert látok, mindég az öreg Miskára gondolok.

Születésnapom ép február közepére esik. Az egész ház igyekezett nekem valamivel kedveskedni. Az öreg Miska, persze, pénzzel nem rendelkezett, olyan ajándékkal lepette meg hát, amilyen ajándékot nem mindenki kaphat születés-

napjára, legfeljebb csak azok, kik télen születtek.

Mintha a jó Isten is köszöntött volna, e napon szépen, nagy pelyhekben hullott a hó. Már oly magas volt, hogy egész kis falat lehetett fellapátolni a kapuig.

Reggel az ágyam mellé kis asztalt tettek, és azon ott várták az ajándékok az ébredésemet. Mindenkitől kaptam valamit, még a bűnbánó Gyurkától is, aki egy hollót hozott be, amelyet ügyesen lépre esalt valahol.

Az öreg Miska is jött elém csillogó szemmel és kihivott az udvarra.

— Jöjjön csak, kis kisasszonyka, én is adok valamit és az Isten sokáig éltesse! Mire elkapta a kezemet, hogy megcsókolja.

Kifutottam utánna az udvarra és mit gondoltok, mivel lepette meg Miska?

Ott állt az udvaron elrejtve a hóba vájt, mély boltozatos üregben egy szép hóember. Miska csinálta. Vásott kalap a fején, szomorú arccal állt ott glédában előttem, seprőt tartott a kezében és pupos volt, akárcsak Miska, aki csak pupos hóembert tudott elképzelni.

Én álltam, álltam a hóember előtt és néztem őt és néztem Miskát és egyszer csak elkezdtem sírni. Ugy meghatott a Miska pupos hóembere!

Azóta sem láttam pupos hóembert...
(Székelyudvarhely.)

KIS TÖRTÉNET EGY HAJDANI CSEMEGÉRŐL

Irta: Gedő Elza.

Az egyik oldala fényes, illatos csokoládé volt, a másik oldala meg aranyszínű, omlós piszkóta. A neve ez volt: „Minyon bibi”. Ugy-e, furcsa? De hogy milyen élvezettel szopogattuk ezt a fura nevű csemegét, azt már abból is láthatjátok, hogy még máig sem felejtettem el az ízt. Igaz, ennek más oka is van és éppen azt fogom most elmondani...

Akkoriban, a mi időnkben, még benn a városban sem volt az a sok-sok cukorkás bolt, meg ezerféle édesség. Hát még ott, messzi kinn a kertek között, ahol sok éven át a nyarat töltöttük: ahol alig akadt egy-két szerény kis fűszeres bolt, a városból meg kocsin kellett kijárni! No, ott igazán ritkaság számba ment a jóféle nyalánkság! Bizony, szépen be kellett várnunk azt az öreg nénikét, aki néhanapján sorajárta a nyaralókat és mint valami gyerekszerető kis boszorka, mindenféle kecsgetető dobozok alatt roskadozva, házhoz szállította az édességet. Igen, házunkhoz szállította, verandánkra szállította és örök időkre még az emléket is megédésítette azoknak az amugy is ragyogó emlékezetű délelőttöknek.

Hát még az a nyár milyen csudaszép volt, amelyikről most akarok nektek beszélni! Amikor a kis Mária nálunk nyaralt! Osztálytársam volt a kis Mária és a legkülönösebb, legdrágább kisleány, akit valaha ismertem. Emlékszem, mindjárt azon a legelső napon, amikor évközben nagy szegyenkezve megjelent az osztályunkban, az én kiválasztott kis kedvencem lett. Aki együtt látott bennünket, el sem hitte, hogy majdnem egykoruak vagyunk. Mária a vallamig sem ért. Én magas, erős, szőke lányka voltam, ő meg amolyan vékonycsontu, barna arcú, fekete hajú kis cigány. Bizony, voltak az iskolában rossz szíviű, kegyetlen gyerekek, akik csufondárosan így nevezgették Máriát. Én ugy tudom, olasz kislány volt, édesen fura magyar beszéddel és nemcsak idegen volt közöttünk, árva is volt szegényke: nem volt édes anyja. Amikor ezt megtudtuk róla, meg azt is, hogy mamája halála óta édes apja folyton kóborol, hol itt, hol ott lakik és szegény kis Mária is már sokfelé hányódott. — rajtam kívül még jó néhány pártfogója akadt. De hiába, ő már csakis engem szeretett! A szünetben

nem mozdult el mellőlem, más gyerekekkel alig állt szóba és csakis tőlem fogadott el minden szíveséget és gondoskodást. Istenkém, milyen büszke is voltam én erre!

Akkoriban nagymamájánál lakott Mária és nem sokára valamennyien ismertük az őszhajú, izgatott hölgyet, aki minden délben ott várta Máriát az iskola kapujában és majdnem agyonnyomta az öleléseivel. De a kicsikének tarka-barka, cifra ruháskái mindig lomposak, gyűröttek voltak és könyvein meg egyéb holmiján is mindig akadt valami rendbehozni valóm...

Most azonban nem az iskolaévről, hanem a nagy vakációról akarok beszélni, amikor Mária egy időre egészen a miénk lehetett! Nagymamája eleinte hallani sem akart a dolgról, de aztán váratlanul rászánta magát, fürdőre utazott és Mária egy szép napon bevonulhatott hozzánk.

Ugy-e tudjátok: ha az ember igen szeret valakit, kívánja, hogy azt a valakit mások is a szívükbe zárják. Persze, én is így voltam Máriával és még hozzá nagyon is sokat kívántam. Anyuskám, édes apám meg két nagy testvérem olyan kedvesek, olyan jók voltak a kis idegenhez, de én mégis mindig attól tartottam, hogy nem igen szeretik Máriát. Mert bizony, — hiszen nektek most már bevallhatom — Mária jó ideig nem volt valami szeretetreméltó, nyájas, vagy halás vendég. Ha kettesben játszottunk, elég jó kedvűnek láttam, csak valahogy mindig lesben állt akkor is. Ha pedig megpillantott valakit a nagyok közül, nyomban felhagyott a játékkal és — valósággal a szoknyám mögé bujt. Ha valamennyien együtt ültünk az asztalnál, alig csipegetett az ételből. De ha anyuskám ezért megdorgálta egy kicsit, mindjárt olyan vad, szenvedélyes sirásba kezdett, hogy valósággal megrémültünk. Meg aztán lompos is volt a drága. A holmiját szörnyen széthányta és majdnem minden nap én rakodtam el utána nagy sietve, hogy anyuskám valahogy meg ne pirongáthassa. Ő tőlem ezt is elfogadta, szó nélkül. De hiába! Én többet is szívesen megtettem volna érte. Akartam, igen akartam, hogy a többiek is szeressék és bizony, bizony, — nektek ezt is bevallom — igen tetszettem magamnak ebben az anyáskodó, pártfogó szerepben.

De aztán ott volt az az eset a süteményes néniel, amikor egy rövid nap alatt annyi minden történt, a szívünkben! Ez a nap maradt meg emlékezetemben a legfrissebben.

Ha most egy pillanatra behunyom a szememet, egészen világosan látom magam előtt a kertet, amint a délelőtti napfény aranykarikákat potyogtat arra, aki feljött a lépcsőkön a kis kaputól és megindul a diófák alatt... Szinte hallom a kavics szapora csikorgását is és ráismerek az apró, szapora lépésekre. Éljen, éljen! Megjött a süteményes néni!

Ha a süteményes néni beállított hozzánk, akkor mi nem szaladtunk eléje, hanem az egész házban nagy hangosan anyuskát kerestük. A néni addigra már lecsusztatta hátáról a verandán a nagy, fekete viaszkosvásznas csomagot, aztán sorra nyitogatta a cukorkás meg süteményes dobozokat és közben egyre dicsérgette édes portékáját. Istenkém, mintha erre még szükség lett volna!...

Anyuskánk igen jó barátságban volt a nénikével. Talán már az ő gyermekkorában is ugyanez az anyóka szállította hozzájuk a szopogatni valót, — és ha jött, mindig megkínálta egy kis szíverősítővel. Ezen az emlékezetes napon meg ki is tessékelt a konyhába egy tányérka huslevesre. A dobozok még az asztalon álltak, de a vásár már megtörtént és anyus egy szép tál csemegét vitt ki magával a kamrába. Ebéd előtt sohasem kaptunk a nyálánságból, de én tudtam, hogy délután lesz majd édes lakoma és elégedetten tornászgattam a veranda korlátján. Egyszerre azonban majdnem lefordultam! Mária, az én kis Máriám, suttymban, gyorsan felnyitotta a legfelső dobozt és vékony, barna ujjaival belémarkolt! Már éppen nyilott is a belső ajtó, ő gyorsan eleresztette, amit... amit el akart cseenni és a veranda leghátsó sarkába perdült. A szívem rémségeset sajdult, azt elképzelhetitek! Istenkém, mit tett és mit fognak róla gondolni! Gyorsan odaugrottam az asztal mellé, a süteményes dobozokhoz és vártam. Anyuskám még az anyóka álmélkodva néztek feldult arcomba. De a minyonbibis néni már fel is emelte a minyon-bübis skatulya tetejét és elszörnyedve, néma megbotránkozással tartotta az összetört süteményeket anyuskám szemé elé!

— Csak... csak... megnézt-em... eltörött... ne tessék haragudni, hebegte lángba borult arccal Anyuskám rámnézett és — egyszerre megértett mindent! De amint én visszanéztem rá, a tekintetem úgy, de úgy könyörgött: „Ne mondd ki az igazat, ne szólj, hogy tudod!” — hogy anyuskám szigorú hangon csak ennyit mondott nekem: — Majd kap ezért a kisasszony, de nem süteményt! Aztán gyorsan kifizette az eltörött néhány darab piskótát, felsegítette a néni csomagját és bement a szobába. De az ajtóból, tudom, még látta, hogy akkor mi történt.

Mária még mindig ott állt a falhoz tapadva, valósággal megmerevedve. De amint én feléje fordultam és óvatosan rámosolyogtam egy kicsit, vadul villogó szemekkel felém tartott, mondani kívántani akart valamit, aztán néma haraggal kirohant a kertbe. Most én álltam, ott megdermedve. Mária nem fogadta el a segítségemet, nem kellett neki a nagylelkűségem!... Láttam, hogy a kapunál utoléri a süteményes nénit és szenvedélyesen hadonászva mond neki valamit. A nénike vonogatja

a vállát, csóválja a fejét és aztán elmegy. Mária, ó, Mária pedig rögtön beveszi magát a kert végébe a bokrok közé, megszokott siró-helyére, ahonét máskor én szoktam kivezetni...

Még ma is különös hálával gondolok édes anyámra azért, hogy ezen a napon elment hazulról, magunkra hagyott és nem avatkozott a dolgunkba. De mit is használt volna itt bármilyen okos beszéd? ... Édes apánk nem minden nap járt haza ebédre, anyus hát néha — és éppen ezen a napon is — felkereste a városban, olyankor együtt ebédelték, aztán bevásároltak, látogatóba mentek és csak későn este érkeztek haza.

Azt most már el sem akarom apróra mondani, hogy mi ketten akkor hogyan töltöttük el azt az egész napot, sirva, töprengve, unatkozva, egymást kerülgetve. De este, néma és szomorú vacsoránk után és mielőtt még anyusék hazaértek volna, amikor a vcrandán meggyújtották a barátságos

kerti-lámpát és a kert teli volt simogató, édes, édes rózsailleslással, Mária békéltetőn rám mosolygott! Olyan szelidén, olyan szeretettel mosolygott, mint még soha. És aztán megláttam, hogy egy hatalmas cédulát, egy egész iv fehér írópapírt csempészett a megterített asztalra, anyus tányérjára. Azon meg ott állott nagy, esetlen betűkkel az, ami szegény makacs kis szívéből végre nagynehezen előtört, mint valami szenvedélyes kiáltás: „Ne higgyen neki, nem ő volt! Én voltam, aki elcsente sütemény! Kérem megbüntessen!” És aláírva, kisebb betűkkel: „Kezedet csókolja a bünt-megbánó Mária.”

Látjátok, mindezekért nem tudtam máig sem elfelejteni annak a hajdani süteménynek ízét, szí-
nét. De azokat a gyönyörű, játékos, boldog nyári napokat sem felejttem el soha, amik akkor réges-régen erre a nagy kibékülésre következtek...
(Budapest.)

AZ ARANYKRAJCÁR

Írta: MÓRA FERENC.

Én nem tudom, hol szerzi Pannika azt a sok arany krajcárt, de minden reggel van neki egy. A tündérek teszik-e a vánkoscájára, nagyanyától kapja-e, doktor bácsi adja-e, vagy anyjától kunyorálja vagy az apa zsebe bánja? Én nem tudom, mert nem mondja meg, csak szalad, szalad, öröm ragyog a szemében, arany krajcár a kezében.

— Mid van, tán arany krajcár?

— Minek kérded, ugyis látod.

— Hát add nekem, cserébe három csókot kapsz érte.

— Nem kell nekem senki csókja. Szaladok vele a boltba, veszek rajta csokoládét, mákos kiflit, habos kávé. Eredj az utból, Ferkó bácsi.

Ment, ment sebesen, mint a szél, már a konyhából is kiért, amikor nagy hízkelve eléjbe állt a Bodri kutya. Az is azt kérdezte tőle:

— Mid van, tán arany krajcárod?

— Minek kérded, ugyis látod.

— Jaj, Pannika, nagy a hiba. Megcsipett a dongó darázs, ég a helye mint a parázs. Ha id'adod a krajcárod, veszek rajta orvosságot. Ha nem adod, majd megbánod.

— Jaj, én nem tehetek róla. Szaladok vele a boltba, veszek rajta csokoládét, mákos kiflit, habos kávé. Eredj az utból, Bodri kutya.

Szaladt, szaladt sebesen, mint a labda, már a vukketrecet is elhagyta, amikor nagy kárálással, elébe állt a kendermagos tyúk.

— Mid van, tán arany krajcárod?

— Minek kérded, ugyis látod.

— Kár, kár, Panka, kár, kár, megesett a nagy kár. Beteg a jércike, látod. Ha id'adod a krajcárod: orvos bácsit elhivatnánk, nézze meg az isten-adtát s írjon neki orvosságot. Ha nem adod, majd megbánod.

— A jércike, hogy beteg, arról én nem tehetek. Bár szegénykét nagyon szánom, nekem is kell a krajcárom. Veszek rajta csokoládét, mákos kiflit, habos kávé. Eredj az utból, kendermagos tyúk.

Futott, futott sebesen, mint a pipiske, már a kertajtót is elérte, amikor a lába elé gurult valami. Ki tudja, mi? Se nem golyó, se nem dió, se nem alma volt biz a: hanem egy csigabiga. Az is ezt kérdezte tőle:

— Mid van, tán arany krajcárod?

— Minek kérded, ugyis látod.

— Add nekem a krajcárod, elhivatom az ácsot, foltozza meg a házam, mind kilátszik a hátam. Ha id'adod a krajcárod, meg szolgálom, majd meglátod. Ha nem adod, majd megbánod.

— Meleg van most, nem fázol, eső sincsen, nem ázol; de ha ázol, az se kár. Nekem is kell a krajcár, veszek rajta csokoládét, mákos kiflit, habos kávé. Eredj az utból, csunya csiga.

Nó meg is haragudott ám érte a csiga, hogy csunyanak mondták, pedig ő is az Isten teremtménye. Haragjában kapta magát, kinyújtotta a két szarvát, de akkorára ám, hogy maga sem látta a végit. Panka úgy megijedt tőle, hogy elesett ijedtében s az arany krajcár kigurult a kezéből. Ugy gurult, még most is gurul. Azé lesz, aki megfogja.
(Szeged.)

A NAGYOTMONDÓ LEGÉNY

APRÓ UNOKÁINAK MESÉLI: ELEK NAGYAPÓ

Hol volt, hol nem volt, az óperenciás tengeren túl, még az üveghegyen is túl, ahol a kurtafarku malac tur, volt egy szegény ember s annak három fia. Éppen azon gondolkozott a szegény ember, hogy a fiait szolgálatba küldje, amikor a király kihirdette az egész országban, hogy annak adja a leányát a fele királyságát, aki valami olyat tud mondani, hogy ő azt el ne higgye.

— No, fiaim, — mondta a szegény ember — próbáljatok szerencsét, hátha megsegít az Isten.

Az idősebbik meg a középső fia azt mondták, hogy ők már csak otthon maradnak, de a legkisebb fia kétszer sem mondatta magának, indult a király városába.

Hej, Uram, Teremtőm, szemé-szája elállott a legénynek, amikor megérkezett a király udvarába! Tele volt az udvar királyfiakkal, hercegekkel, grófokkal, bárókkal, minden rendű s rangú legényekkel. Bezzeg, hogy mondtak azok mindent, egyik nagyobbát a másiknál, de mondhattak akármit, a király mindent elhitt.

Amikor aztán nagy szégyenkezve mind elkallogtak, a szegény legény felment a palotába s köszönt illendően:

— Adjon Isten jó napot, felséges királyom!

— Adjon Isten, fiam. Mi jóban jársz itt?

— Én bizony, felséges királyom, szeretném feleségül venni a királykisasszonyt.

— Elhiszem, fiam, de aztán miből tartanád el?

— Volna egy kicsi földünk.

— Elhiszem, fiam.

— De van ám két ökrünk is, meg egy tehenünk.

— Hiszem, fiam, hogyan hinném.

— Hm, de a minapában akkorára nőtt a trágyadomb, hogy magasabb volt a toronynál.

— Én azt is elhiszem, fiam, miért nem hinném?

— Azt a nagy trágyadombot a két bátyámmal mind kihordottuk egy taligán három nap alatt.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Az ám, csak nem a mi földünkre hordtuk hanem a szomszéd földjére.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Amikor ezt észrevettem, hazamentem s mondtam az apámnak, hogy mi történt.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Kimentünk négyen, megfogtuk a földnek a négy sarkát s a trágyát szépen a mi földünkre horítottuk.

— Én elhiszem, fiam, ha nem is mondd.

— Aztán megszántottuk a földet, bevetettük búzával.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— De aztán nőtt ebből a búzából olyan sűrű rengeteg erdő, hogy olyat még felséged sem látott. Hát még mennyi makk volt a fákon! Nincs az égen annyi csillag.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Mondja az apám: Én bizony, nem vágom ki ezt az erdőt, hanem veszek egy csorda disznót s a makkot megetetem.

— Hiszem, fiam, hiszem, hogyan hinném.

— Az ám, de a csorda disznó mellé kanász is kellett.

— Hiszem, fiam, hiszem.

— Mit gondol, felséged, kit fogadott fel az apám?

— Majd megtudom, ha megmondod.

— Felségednek éppen az öreg apját.

— Hazudsz, te akasztófára való! — kiáltott a király nagy haraggal.

— Nem hiszi, felséged?

— Nem!

— Bizony, ha nem, akkor enyém is a királykisasszony s felségednek fele királysága!

Mit tehetett a király, a szavát meg nem másolhatta, mindjárt papot hivatott, a leányát összeházasította a szegény legénnyel, neki adta fele királyságát s megígérte, hogy holta után övé lesz az egész.

Nagy lakodalmat csaptak, folyt a bor Henricidától—Boncidáig. Mindenki kapott valamit, aki oda vetődött. Én is egy csontot kaptam s azzal hazaszaladtam.

Itt a vége, fuss el véle.

(Kisbaczsa.)

JAJ ISTENEM, ÉN HOGY ÉLEK . . .

— Népdal. —

Jaj Istenem, és hogy félek?
Még egy madártól is félek,
Hogyha egy madár felrepül,
Az én szívem mindjárt meghűt.

BÉKE-SZIGET

Írta:

Z. TÁBORI PIROSKA

I.

Éppen a tavaszi viharok ideje volt. A ten-ger ugy zugott, harsogott, hogy még a sziget belsejében sem lehetett aludni miatta. Minden rádiókészülék felmondta a szolgálatot, fákat tépett, csavart ki a vihar, még háztetőket is lesodort. Csak a sziget déli oldalán lengedező lobogó magas rudjának nem árthatott: az a rud valami törhetetlen anyagból készült. Lenggett a zászló, a szél néha teljesen összesodorta, máskor meg szétterítette, hogy messziről el lehetett olvasni a ragyogó betűket:

NE ÖLJ!

Ez volt Béke-sziget lakóainak a jelmondata. Ezt irták a hófehér zászlóra is, amely legmagasabban lobogott a sziget felett. A tengeren közeledő hajók is legelőször ezt láthatták még a szigetből. S ha a betűket messziről nem is olvashatták el, a lobogó hófehér színe elárulta a sziget lakóinak békés szándékát, vendégszeretét.

Ezt a vendégszeretetet élvezte az a férfi is, aki egyik ház verandájáról nézte a szél játékat. Mert mást ugyan nem igen láthatott kitünő messzelátójával sem, amellyel egyre az eget meg a vizet vizsgálta.

— Még a viharadarak sincsenek ilyenkor künn, — jegyezte meg mögötte álló házigazdája, Carlton lord. — De a víz haragos játékat magam is el tudnám nézni napokig.

— A vizet? Igen, — mondta szórakozottan a vendég, mint akinek egészen másutt jár az esze. — Nem, nem szeretnék most a vizen ienni. Legalább is itt, a sziget közelében nem!

— Nem is tanácsolnám! — nevetett a lord, aki minden veszedelmen csak nevetni, mosolyogni tudott, hiszen egész életében a félelmet kereste, de még eddig nem sikerült megismerkednie vele. — A sziget egyik oldalán meredek sziklafalak, a többi oldalon még veszedelmesebb a dolog; csupa korállszirt, zátony a víz mélye. Aki nem ismeri őket, menthetetlenül elpusztul, de ilyen időben az is ott hagyhatja a fogát, aki minden szirtnek jó ismerője.

A vendéget igen érdekelték a koráll-

zátonyok, mert egyre arrafelé nézegetett, amerre azokat jelezte a lord kézmozdulata. De egyszer mégis megelégette a szép látványt, odafordult Carltonhoz:

— Igen szeretném közelebből is megnézni a viharos tengert. Kimegyek a partra, de mylord ne fáradjon, eltalálok már magam is.

— No, azért nem árt, ha magával viszi Fétért, az sem fél a vihartól és megmutatja a legrövidebb utat.

— Felesleges, mylord, igazán tudom már a járást. A gyerek még meg találna fázni a viharban!

A lord vállat vont. Nem akadékoskodott tovább, bár nem értette vendégének ezt a hirtelen támadt, csodálatos természetimádatát. Hiszen olyan kevésbé illett Dick Hardig többi jellemvonásai, a pénzvágy, a kapzsiság, az önzés, a vakmerőség és a vastagbőrűség közé, mely utóbbi azonban rosszabb volt az állatoknál és abban nyilvánult, hogy Hardig uram addig maradt valahol, amíg érdeke kívánta, vagy — amig ki nem dobták!

Ide a szigetre is e diszes tulajdonságai alapján került. Senki nem hívta, világért sem! Akik a sziget lakói közül ismerték: Carlton lord és két mérnök-barátja, azoknak igazán semmi okuk sem volt reá, hogy társasága után áhitozzanak. Péterke, a kis világjáró fiú, aki csodálatos véletlen folytán került a lordhoz, ki nem állhatta Dick urat. A matrózok, gépezek egyetértettek ebben vele, a benszülöttek pedig nem ismerték.

Hogyan került hát Hardig a Béke-szigetre és mit keresett itt?

Az első kérdésre még csak könnyű válaszolni. Ugy történt a dolog, hogy Carlton lord meg a két mérnök: Robertson és a magyar Úsatányosy Gábor odaát jártak Amerikában. Ott is ismerték a „bolond“ lordot, aki arról volt híres, hogy rengeteg vagyonát olyan találmányok megvalósításába öli, melyekben senki sem bizik és amelyek végül mégis nagy-szerűen sikerülnek! Ezen nemcsak az irigy világ bosszankodik állandóan, hanem maga a

derék lord is, mert szörnyen szereti a veszedelmet; azt remélte, hogy a két lángeszű mérnök, — egyik vegyész, másik gépész — majd esupa olyan dolgot fog kitalálni, amiknek kipróbálásával, ha életét nem is, legalább rettentően sovány tagjai épségét kockáztathatja. De eddig még semmi baj sem történt, ami nem Carltonon, hanem a két derék mérnök lelkiismeretességén mult. Inkább maguk próbálták ki a találmányaikat, a lordot úgy őrizték, mint egy rakoncátlan gyermeket.

Amerikában velük volt Galambos Péter, a kis magyar fiú is, mindnyájuk kedvence. Kicsit fájó szívvél vitték magukkal, mert Péter apja Amerikában élt, a fiu is hozzáindult és csak tévedésből szállt fel Genovában a lord fájójára az amerikai óceánjáró helyett. De ha már ott volt, hát magukkal vitték Békeszigetre. És mindenki szívből megszerette a kis világjárót; a fehér emberek, a benszülöttek és még az állatok is, amikből idomított és vadon élő hóven volt a szigeten. De esupa olyan amelyik nem veszélyeztette az emberek életét. Péter is megszerette ezt a csodálatos darab, gyönyörű földet. Megszerette gazdáit is és amikor az édesapja is beleegyezett, örömmel tért vissza velük a szigetre, hogy Gábor bácsi mellett tovább tanuljon, meg dolgozzék. Csak az a Dick ne jött volna velük! Péter már Amerikában sem szerette, pedig minden nap találkoznia kellett vele. Dick ugyanis árnyékként követte a lordot és embereit, mindenhová. Hogyisne! Üzletet akart kötni velük! Vagyis helyesebben a lorddal, mert hiszen azé volt a sziget, megvette örök áron és adót is fizetett utána. Szóval, igen-igen sokat áldozott érte. Éppen ezért nem értette Dick, miért nem akarja Carlton lord elfogadni az ő gyönyörű tervét, amelyen mindketten — de persze, főként Dick uram! — igen szépen kereshetnének!

Hardig Dick terve a következő volt: engedje meg a lord, hogy ő, Dick, a kitiünő üzletember, letelepedhessék a szigeten. Adja neki hárba a sziget nagyrészét, amelyen most őserdő, haszontalan néger falu és vadállatok élnek. Ő ezek helyébe cukornádat, gyapotot és más ilyen hasznos dolgot ültet, az őserdőt kiirtja, az állatokat szintén, a benszülöttek megmaradhatnak, legalább olesó munkaerő telik belőlük. Igazán, igen szép hasznot ígért a lordnak! Tulságosan szépet! És egyre feljebb ígért!

Carlton lord pedig nevetett és minact ígérgetés ellenére sem engedte letelepedni Dick-et a szigeten. Sajnos, joga volt hozzá. Csak amikor Dick kijelentette, hogy meghal, ha nem juthat el Béke-szigetre, akkor hívta meg a lord nevetve.

— Vendégül szívesen látom. Eljöhet velünk. De Béke-szigetén üzletet nem csinálunk. Amíg én élek. És ha rajtam mulik, azután sem. Maradjon egy kis foltja a földnek, ahol a boldog emberek nem ismerik a pénzt, nincs is szükségük reá. És ahol sem ember, sem állat élete nem forog veszedelemben. Nincs rá okuk, hogy megöljék egymást. Embernek is, állatnak is megvan a tápláléka, a hajléka, a nyugodt családi élete. Az én benszülötteimet nem mérgezik meg sem kapzsisággal, sem az ital szeretetével, ahogy szerte a világban, a többi szerencsétlen fekete vagy rézbőrű benszülöt-tel történt!

Amikor ezt mondta, már nem nevetett a lord. Ragyogott a szeme, harsogott a hangja.

mert arról beszélt, ami egész lelkét betöltötte: a jóságról, ember- és természet-szeretetről.

Hardig Dick megvetően vont vállat.

— Rajongó bolond! — gondolta magában, de kimondani, persze, nem merete.

Péterke, aki szintén végighallgatta az ezredszer megismétlődő vitát, odaszaladt a lordhoz és megcsókolta a kezét. Ezzel szerencsésen véget is vetett az emelkedett hangulatnak. mert Carlton lord nem szerette, ha beleláttak a lelkébe.

Barackot nyomott a fiu fejére és málnaszörpöt hozatott vele, amitől Dick uram irtózott. El is párolgott hamarosan, nagy örömére Péterkének.

De a lord meghívását elfogadta. Talán azt remélte, hogy sikerül meglágyítania a szívét és belemegy üzleti terveibe? Ha ezt remélte, hát csalódní fog. A többiek tudták, hogy a lord acélból van és amit kimondott, attól el nem áll. Második hónapot töltötte Dick a szigeten és semmi hajlandóságot sem mutatott a távozásra. Pedig Robertson mérnök többször felajánlotta már neki, hogy ha dolga van otthon, szívesen elviszi repülőgépén haza. Dick megköszönte és — maradt. Egyszer meg a lord jachtja indult utnak, s az egyik matróz jelentette és megkérdezte „az amerikai urat“, nem akarna-e hazalátogatni. Dick uram — maradt.

— Nem lehet kidobni, elküldeni, itt fog maradni a nyakunkon, — mérgelődött Robertson, akinek minduntalan utjában volt a „vendég“.

Csak Carlton lord mulatott rajta. Nem is haragudott reá. Keresztül-kasul becsületes lelke senkiről sem tudott rosszat hinni. Azt gondolta, hogy Dick valami szegény flótás, akinek jól esik az ingyenélet.

— Hiszen, ha bevallaná őszintén, hogy itt akar élni a nyakunkon, magam sem bánám, — mondta Gábor bácsi Péterkének, amikor együtt dolgoztak a vegyszeti laboratóriumban, — de így mindég azt hiszem, hogy valami titkos terve van!

Péter igazat adott Gábor bácsinak. És kérülte Dickét, amikor csak tehetette. Igaz, nem is sok ideje volt vele törődni. Gábor bácsival mindennap tanultak egy-két órát, mintha csak rendes iskolába járt volna, azontul segített a laboratóriumban, vagy Robertson mérnök rajzait, terveit rakosgatta, vagy játszott a pajtásaival.

Három pajtása volt Péternek a szigeten.

Kara, a kis benszülött leányka, Jakab, a lord nagy, kedves majma és Sajó, Gábor bácsi kutyája. Ez a négyes társaság rendszeren együtt volt — már amikor Péterke ráért. Néha váratlan kísézőik is akadtak: egy sereg apró majom, melyek szabadon esatangoltak a sziget erdeiben. Ngyszerű csatákat vívtak a bolondos állatkákkal, csak Jakabnak nem engedték meg, hogy részt vegyen a kókuszdióháboruban, mert őkelme hamar elfeledkezett magáról és ereje veszedelmessé tette minden verekezésben. Igaz, hogy az apró majmok nem könnyen ijedtek meg tőle. Felfutottak előle a legmagasabb ágakra és olyan dióesőt zudítottak reá, hogy ugyancsak igyekezett behuzni a fejét és védett helyre jutni.

A majomesatáknak az a nagy hasznuk volt, hogy Péter maga is beállt majomnak. Ugy mászkált a fákon, akár egy majomurfi. Ugrott, bukfencezett, mintha soha egyebet se esínált volna. Otthon, Magyarországon, elmeletett volna cirkuszi akrobatának. De itt nem igen csodálták meg a tudományát. A benszülöttek maguk is pompásan mozogtak földön, vízben, fákon. A lord vékony alakjában iszonyu erő rejlett. Robertson meg Gábor bácsi nem érték rá Péterkét csodálni, meg aztán előttük másféle tudományban akart jeleskedni a fiu: tanulásban. No, hiszen ott sem volt hiba. Béke-szigeten olyan szép volt az élet, hogy öröm volt dolgozni is. Péterke igazán úgy érezte, hogy a kötelességteljesítés a legkevesebb, amivel meg kell hálálnia a lord és a két mérnök jóságát.

II.

Zugott, tajtékzott a tenger, haragudott minden darabka szárazföldre, amit utjába raktak, szerette volna elmosni azokat.

Zengett a szélvész, tépte, cibálta, ami utjába került. Az is haragudott. De a dühöngő tenger, tomboló szélvihar felett ragyogott a kék ég, mintha biztatna embert, állatot: ne féljetek, semmiféle vihar sem tárt örökké!

Hardig Dick ebben az itéletidőben indult el tengert nézni. Alig tudott előrejutni. Fákba, bokrokba kapaszkodott, mégis mindegyre orrabukott. Össze-vissza ütötte magát. De mégis ment, vissza nem fordult. El akart jutni oda ahol a nagy, fehér zászlót lengette a szél! Mindenáron oda akart jutni.

(Folyt. köv.)

Igy ültetik a gyümölcsfát

— Mühlbeck Károly rajzával. —

Alma, körte, szilva, dió, Meggy, cseresznye, barack, de jó! Ám még jobban izlik neked, ha a fáját te ülteted! — Gyere, gyere, kis barátom! Nincsen dolgod, amint látom. Fogd meg a fát szép rendszeren. Tartsd a törzsét egyenesen. Gyökerét földbe temetem. Ágait megnyesgetem. Ha eltelik egy hét, kettő, minden ágon levélke nő. Tövét víz-

zel megöntözöm. Törzsét karóhoz kötözöm. Három-négy esztendő múlva — Virágba léssen borulva. Nincsen gyümölcs virág nélkül. Nincsen áldás munka nélkül.

Alma, körte, szilva, dió, Meggy, cseresznye, barack, de jó! Hyeen jót még nem ettem én. A fáját mind én ültetem. E—ó.

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenüftkap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

SAROLTA NÉNI KÖNYVEI

Irla: K. BENDRE RÓZA.

Egy kis udvari lakásban laktak Sarolta néniék, a Faragó Pistáék Holló-utcai házában. Pista és nővére, a göndörhaju Ági, sokszor belátogatott Sarolta, nénihez. Szerették őt szíves, szép beszédjeért.

A mesék tündérpalotája volt a két gyermeknek a kis udvari szoba, mert ott minden tárgynak, minden butordarabnak története volt. Sarolta néni pedig fáradhatatlanul mondta, mondta ezeket a történeteket a két gyermeknek, amikor mesehallgató kedvük, kérésük volt.

— Sok könyve van Sarolta néniék; — szólta Pista egy délután — hogy tudott olyan sokat megvenni belőlük?

— Nem egyszerre vettem én azokat. Olyan kis kíváncsi gyermek koromban megkezdtem már a gyűjtésüket, mint amilyenek ti most vagytok. Szárnyas angyalokról, mesebeli lányról szóló volt köztük az első. Megboldogult anyám jószágosztó keze nyitotta fel annak a fedelét. Anyámmal együtt olvastuk. Utoljára már könyv nélkül tudtam minden szavát a szép meséknek, regéknek s a könyv nyugalmas helyre, a könyves polera került.

Később szüleim, rokonaim sok szép könyvvel ajándékoztak meg s én szívesen jártattam eszeckém a betűk érdekében. Kellemesen telt így tőlem az idő s az olvasás által okosabb is lettem. Eljött értem a mesebeli herceg. Nem volt táltos páripaja, sem korona nem csillogott fején, én mégis álmaim hercegének láttam.

Volt nagy lakodalom. Szólott a zene és folyt a bor. Mindenki buját-baját elfeledve nótázott, vigadott. A mulatozók közül én és fiatal férjem kísértáltunk a házunk mellett lévő szép virágos kertbe. Ekkor ő fekete kabátja zsebéből egy könyvet vett elő. Ide nyujtotta nekem és így szólt:

— Nászajándékkul fogadd el tőlem ezt a könyvet, kicsi feleségem. Én irtam, Hozzád szól minden szava. Legyen is a tied.

Hiszitek, nem hiszitek, sirva fakadtam a nagy boldogságtól és nyakába borultam az én kis uramnak.

— Köszönöm, te drága, aranyszivű ember! Ez a legszebb, a legdrágább ajándék. A lelked van benne.

Aztán együtt jártuk az élet hol rózsás, hol rögös utait s együtt méregettük szemmel a betűk érdekjét. Sokat olvastunk. Gyűlt, gyűlt a sok könyv. Világi munkánkat is áldás kísérte. Gazdagok lettünk.

Nagy házunk volt s a nagy házban sok-sok szobánk. Cselédség sürgött-forgott körülöttünk. De a vagyon nem tett kevélyekké bennünket. Köny-

veink tartalma a lelkünkben maradt és megóvotti bennünket a butaságtól, mely szülőanyja a kevélységnek.

Aztán forgott-forgott körülöttünk az élet. Ezernyi ezren hemzsegték; nyüzsögtek mindenféle az olyan emberek, akiknek kíváncsiszkodó babakorukban nem nyitott az édes anyjuk jószágosztó keze szárnyas angyalokról, mesebeli lányról szóló, szépséges szép könyvet. Az az ezernyi ezer sok mindenféle ember szívtelen, érzéketlen maradt. Nagyokat tudtak ugyan kiabálni, de maguk sem tudták, mit mondanak. A testük emberragságra megnőtt, de a lelkük törpe maradt. Mi igen sajnáltuk őket, a hangosakat és szeretettel nézegettük könyveinket, amelyek megtanítottak bennünket a csöndes, emberi beszédre.

Most pedig, látjátok, fordult a sorsunk. Szegények lettünk. Itt lakunk nálatok a Holló-utcában. A régi nagy ház már csak elmúlt álom. Ékszeres, szőnyegek, drága butorok más gazdát találtak, mert a cifra holmik mindig oda vándorolnak, ahol belőlük már ugyanis sok van. Nem állják a szegényt.

De velünk maradtak legjobb barátaink, a könyveink. Elvezettek bennünket a betűk rengetegének csodafájához, a műveltség fájához.

Pista és Ági figyelemmel hallgatták a Sarolta néni beszédét. Otthon pedig előkutatták minden könyvüket. Kisimitották bennük a gyűrött lapokat s újra átnézegették. Így indultak meg ők is észrevétlen azon az uton, mely a műveltség csodafájához vezet s nem engedi, hogy a lélek üres legyen. (Hegyközujlak, 1928.)

KOLOZSVÁRI ELŐFIZETŐINKHEZ!

Tudatjuk Veletek, hogy a Cimbora Kolozsvárott fiókkiadóhivatalt állított fel. Ottani kiadóhivatalunk vezetését lapunk értékestollu, kedves munkatársa :

CSÜROS EMILIA

volt szíves elvállalni, aki a kiadóhivatal helyiségében, Str. Reg. Maria (Deák Ferenc-u.) 1. alatt, a Minerva könyvkereskedésében minden hétköznap délután 5—5 óra között minden, a Cimborát érintő ügyben (előfizetések, reklamációk stb.) rendelkezésére áll kolozsvári előfizetőinknek.

TÓBIÁSNAK KITÖRT A LÁBA

Engedje meg, nagyapókám, hogy bemutassam magamat. Az én nevem Kántor Birike, a második polgáriba járok, színegyes volt a bizonyítványom, minek jutalmául papa megrendelte a Cimborát. De ne higgye, nagyapóka, hogy amiért polgárista vagyok, folyton csak a könyveket bujom, én bizony szeretek játszani s gyakran elészedem azokat a játékszereimet, melyeket elemista koromban hozott a Jézuska. Különösen kedvelem az elefántomat, akinek Tóbiás a neve, a mackómat, akinek Zebike a neve és a babos-zoknyás habámat, akinek Zsuzsika a neve. Ugy el tudok játszani velük!

A minap is, hogy szép idő volt, a kék égről lemosolygott a nap, kivittem őket a kertbe, ott letettem őket, én meg lehevtem a kerti ágyascámra s onnan gyönyörködtem bennök. Hát egyszer csak képzelje, nagyapóka, mi történt? Mit gondolt, mit nem Zebike meg Zsuzsika, valahonnan előkerítették az ugrókötetet s biztatták Tóbiást:

— Hopp! Tóbiás! Hopp! Ugord át a kötelet! Hadd lám, mit tudsz?

— Hát azt hiszitek, amiért oly nehéz a testem, nem tudok ugrani? — mondta Tóbiás.

Azzal, uccu, nagyot ugrott, akár egy csikó, ám a hunfut Zebike meg Zsuzsika hirtelen magasra kapták a kötelet, Tóbiásnak beleakadt a lába, puff! ledöndült a földre, de úgy, hogy azt hittem, beszakad a föld alatta. Hiszen, ha csak ez történt volna!

A lélegzet elállott bennem, valósággal megdermesztett a szörnyű látvány, mely elem tá-

rult: Tóbiásnak, a kedves, szelid Tóbiásnak mind a négy lába kitört. Mind a négy. Szerettem volna felugrani, hogy segítségére siessek, de a rémületől nem tudtam megmozdulni. Hiszen, meg volt rémülve Zsuzsika is, Zebike is. Ketten kétfelől megfogták Tóbiást, felemelték, támogatták,

Tóbiás ordított kinjában, hogy borzasztó volt azt hallani.

— Jaj, Istenkém, Istenkém, — sirt Zsuzsika, — én nem bírom Tóbiást, hát te Zebi?

— Én sem, — mondta Zebike. — Hanem tudod, mit? Lefektetjük a földre, a gyerekszobában van két mankó, azt kihozzuk, majd bebi-ceg azon.

— Jaj, jaj, — sirt tovább Zsuzsika, — a homloka is vérzik! Én meg vizesruhát kötök a fejére.

— Helyes, helyes, — mondtam én, azaz, hogy csak gondoltam, mert az ijedtségtől még szólni sem tudtam.

Nos, egy-kettőre kihozták a mankót meg a vizesruhát, Zsuzsika elébb bekötözte Tóbiás fejét, azután a két mankót a hóna alá támasztották, s szegény Tóbiás nagyokat nyögve, elindult a ház felé.

Bizony, Isten, sirtam, mint a záporosó, közben folyton erőlködtem, hogy felkeljek s mankóstól együtt ölbe kapjam Tóbiást és bevigyem a gyerekszobába. Hát csak a maga erejéből kellett bebecsülnie Tóbiásnak, mert én úgy feküdtem a kerti ágyamon, mint egy halott. De azért láttam, amint Zsuzsika és Zebike szép gyöngén megfogták Tóbiást, az ágyba lefektették, simogatták, vizsgálták, hogy: ne búsulj, Tóbiáskám, meg-segit az Isten!

— Oh, Uram, segéld meg! — fohászkoztam fel az égre s erre csoda történt: mint egy gummi-labda, oly könnyen ugrottam fel. Aztán csak nézek erre, nézek arra, dörzsölöm a szememet, vajjon jól látok-e és egyszerre csak elkezdtem kacagni, hogy csakugy csengett a kert a kacagástól. Ott ültek előttem: Zsuzsika, Zebike és Tóbiás — kutyabaja sem volt Tóbiásnak.

— Álom s esős idő, — mondtam én s mindjárt hozzá is tettem: bárcsak lenne már eső, mert a papám nagyon búsul, hogy nem akar eső lenni, ha pedig nem lesz eső, kenyér sem lesz...

Kezét esókolja:

Kántor Birike.

Elek nagyapó üzeni

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél

A feltámadás ünnepén a képes levelezőlapok rengeteg nagy serege szállt be ablakomon: sok jókívánságot kaptam nekem valamennyi. Külön-külön nem válaszolhatok rájuk: együttesen köszönöm meg a figyelmességet. Szeretettel szeretet: ez egyik jelszavam. S az én szeretetem forrása kiapadhatatlan. Ezt éreznetek kell. Köszönöm, hogy gyermekszívetek szeretetével ébren tartjátok munkakedvemet s megíjítjátok az erőmet.

Spitz Jancsi, Arad. Vas Gereben regényét, a Nagy idők, nagy emberek-et akár ma is elolvashatód, nemcsak középiskolás korodban. Értelmes, helyesírásu leveledből gondolom ezt. — Szepessy Zoltán, Arad. Nyilván vagy későn érkezett, vagy elveszett a rejtvényfejtést tartalmazó leveled. A Cimborát pontosan indítják Szatmárról, a postalesz hát a hibás. Példa rá: Hétfőn — hazafelé utaztamban — feladtam Nagyváradon egy levelet nagyanyónak s szombat délután érkezett meg. Egy nappal később, mint én. — Pálffy Sárka, Kolozsvár. A megfejtendő rejtvényeket nem kell leírni elég jelezni, s melléje írni a megfejtést. E helyett szívesen olvastam volna el tőled egy jó hosszú levelet, oly szép az írásod, hogy bizonyosan szép lenne a leveled is. — Várady Ilonka, Dés. Örvendés, hogy a könyveket megkaptátok. Tetszetek-e? — Raksányi Stejt, Nagyvárad. Mind a három rejtvényt helyesen fejtetted meg, s hátha még egy helyes levelet is írtál volna hozzá! — Ifj. Tökölly Imre, Fogaras. Első leveled ez s ígéréd, hogy ezentul havonta legalább egy levelet írsz. Megtanított pedig írásra és olvasásra november óta a ti kedves Darvas tisztelendő pap bácsitok, akit áldasz is ezért. Így teljesült a hő vágyad, hogy irhattál nagyapónak. Hogyne fogadnék örömmel unokáim táborába ilyen hálás szívű gyermekét! — Sándor Etelka és Judith, Torda. Jól fejtettetek meg a rejtvényeket és valóban megérdemeltetek a nyrt könyvet. — Debreczeni Györgyi-ke, Vajasd, Fehérmegye. A te írásod az a szép kerék írás? Ha nem az, de tudsz már valahogyan írni, kezd meg az írást, ha még olyan ákom-bákom betűkkel is. Nagyapó igen szereti az ákom-bákom betűs leveleket! — Tóth Dénes, Végvár. Levelet, levelet! — Csiszér Pál, Jakabfalva, Csikmegye. A sok tanulás nem ok a levél nem írásra. Mindenre jut idő, helyes beosztással — Várady Katin-ka, Dés. Ugy a jutalomkönyvet, mint az előfizetésért járókat megkaptátok, s nagy élvezettel olvastátok mindnyájan. Nemcsak ti örültök ennek, de én is. — Péter Magduska, Pankota. Egy kicsit megszegyelted magadat, hogy figyelmeztetnem kellett téged a levélírással. Ez a szegény dicsére-

tedre válik, különösen, mert mindjárt irtál s meg is ígérted, hogy ezután szorgalmasan írsz. — Stepunek Buba, Nagyvárad. Levelet, levelet, ne csak megfejtést! — Gyökössy Miklóská és Lehelke, Bégamonostor. Gondoltam, hogy rokonai vagytok Gyökössy Endrének, aki sok szép verset irt a magyarországi gyerekeknek. Nektek hozott is két könyvet. Rendszerint találkozom vele, ha Pestre megyek. — Daniels Felicitás, Nagyvárad. Az ifjúsági filharmonikusok hangversenyében te is részt vettél s csupa klasszikus műveket adtatok elő. Csaknem félévig készültetek erre a hangversenyre. Valóban, megérdemeltétek a szép sikert. Ugyanekkor olvastad a váradai újságban, hogy jelen leszek a Szigliget-ünnepen. Nagy volt az örömed, hogy most találkozhatok velem, de, sajnálatomra, lekéstem az ünnepségről. Mindössze egy napot lehettem ott átutazóban, de minden valószínűség szerint ez évben kétszer találkozhatunk mégpedig májusban, amikor a nagyokhoz és ősszel, amikor az unokákhoz beszéllek. — Beretzkij András, Egresztő. Március utolsó hetében érkeztem haza. Igazad van, Erdély még az operenciás tenger mellől is visszahuzza az ő szülőföldjét, de az is igaz, hogy nem sietek haza, ha tudom, hogy valóságos télbe érkezem. Leveled oly érdekes és anynyira kedvem szerint való, hogy csak azért nem válaszoltam rá levélben, mert rengeteg levél várt itthon. — Herman Mihály, Bályok, Biharmegye. Nagyapóval is megcsik, hogy néha malacot ejt a papírosra, s ugy-e, te is megbocsátanád azt. Rejtvényed sorra kerül. — Szabó István, Bályok. Képrejtvényeid nem alkalmasak a sokszorosításra, de pótlórejtvényedet a közlendőké közé soroztam. — Heusler Magda, Nagyszentmiklós, Örvendek, hogy a nyert könyv nemcsak neked tetszett, de a te „pufók” bátyád is nagy élvezettel olvassa. A küldött címekért nemcsak dicséretet érdemelsz, hanem újabb könyvet is. — Pellion Nóra, Budapest. Petrovay Gabriella, akit hazafelé utaztamban meglátogattam, közölte velem, hogy már kapott tőled levelet. Eddig bizonyonnyal válaszolt is neked. Minthogy szeretnél másokkal is levelezni, imc. közlöm a címedet: Budapest, III. ker. Bécsi-ut, 88. 92. II. ép. I. em. 25. Afelől teljesen nyugodt lehetsz, hogy szívesen olvasom a leghosszabb levelei is. — Kovács Sanyi, Micske, Biharm. Szeretnél olyan könyvet nyerni, amelyben majmokról van szó. A könyvnyerés szerencse dolga, de anélkül is olvashatsz majd a Cimborában Tábori Piroška nénitől egy igen érdekes regényt, amelyben nagy szerepe lesz a majmoknak. — Csapó Géza, Nagyvárad. Amikor a Cimborát olvasod, mindig hálával gondolsz Elek nagyapóra a sok kedves és tanulságos meséért. Én meg szeretettel gondolok rád, mert látom, hogy hálás szívű gyermek vagy. Rejtvényed sorra kerül. — Stepunek Baba, Nagyvárad. Az Orsolya zárda első osztályába jársz s még nem tudsz jól írni. Annál szebb és dicsérete-

sebb, hogy levelet irsz, s majd meglátod, ha szorgalmasan irsz nagyapónak, milyen szép lesz az irásod. Szeretettel fogadlak unokáim seregébe. Anyukádnak, akivel együtt olvasod a Cimborát, külön levélben válaszoltam. — *Muzsnay Gabika, Székelyudvarhely.* Nekem ugyan nem a Benedek, de Elek a névnapom, a jó kívánság azonban sohasem felesleges, tehát köszönöm. Édesanyúdnak levél ment. — *Mérész Erzsébet, Fogaras.* A tiz fogas kérdés megfejtését továbbítottam a kiadóhivatalba, máskor egyenesen oda címezd, nehogy lekéssél a pályázatról. Rejtvényed jó, de ilyen megfejtésű rejtvényt már többször közöltem. Másrész ki. —

A MÁRCIUS HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE.

7. szám. Számtani rejtvény: 400 fogoly. Verses rejtvény: könyv.

8. szám. Pókainé. (Gyulai Pál híres költeményének a címe.)

9. szám. Pótlórejtvény. Deák Ferenc.

Megfejtettek:

Heusler Magda, Gyökössy Miklóská és Lehelke, Stepunek Baba, Fodor Gábor, Kiss Pál, Sente Béla, Waldmann Terike és Márta, Várady Katinka, Kovács Sanyi, Petrovay Gabriella, Bartók Edith, Székely Pistike és Katóka, Bedő Lacika és Jancsika, Káin Irén, Sólyom Sárka, Marosvásárhelyi szórakozott unoka, Mally Iluska és Gizike, Székely Ágnes, Moldvay Mária, Hervay Zoltán, Salamon Zoltán, Thury Klárka, Schupiter Béla, Hönig Jóska, Rotschild Berei, Turócy Ilona, Csibi Károly, Petrovay Gabriella, Székely Ágnes, Olasz Lidi, ifj. Girisik Gyula, Steiner Richard, Döme Ági, Kovács Sanyi, Biró Ferkó és Gabi, Závay Margit, Zala Loncy, Jónás Ilonka, Goldzieher Gyurka, Gocz Géza, Elek Piroska, Hervay Zoltán, Pelcz Mancsi, Fritsch Ferenc, Kovács Laci és Adi., Koronko Gyula, Partos István, Bogdán József, Nagy Áron, Szepessy Zoltán, Waldmann Ferike és Márta, Heusler Magda, Szentpétery testvérek, Székely Ágnes, Bogdán József, Hanvay Erzsébet, Szébeny Mancika, Piroska és Tóni, Dávid Jenő, Kelemen Ida, Scvarcz Gizike, Istvánffy Ákos, Gellért Eliz és Albert, Kardos Andor, Vigh Erzsi, Faragó Ödön, Weisz Edus, Bartos Imre.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki. Tökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Pelcz Mancsi, Arad; Elek Piroska, Retteg; Gocz Géza, Kovászna-Vajnafalva; Goldzieher Gyurka, Kisjenő; Hönig Jóska, Nagyvárad; Turóczy Ilona, Kézdivásárhely; Csibi Károly, Kolozsvár; Bedő Lacika és Jancsika, Halmagy; Káin Irén, Brassó; Mándy Pali és Tamás, Szinerváralja; Hervay Zoltán, Brassó-Földvár; Zala Lonci, Temesvár.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közölöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

LÉTRAREJTVÉNY.

Beküldte: Fink Eszter és Etelka.

K	M
i	e
r	h
á	t
é	ly
	sz

Magyar író neve.

PÓTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: Friedmann Magda.

— omán	— ttó
— retnek	— ánta
— öveg	— lga
— alap	— átót
— tel	
— orna	
— kna	
— oris	

CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Szerkesztősége: Batanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Batanii-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimborára részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatala: Stumare (Szatmár) Str. Petru Rares (Petőfi-ucca) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimborára előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára negyedévenként:

- Romániában: 100 lei
Csehszlovákiában: 20 csehekrona
Magyarországon: 3 pengő
Jugoszláviában: 50 dinár.

MINDEN MAGYAR
EMBER OLVASSA
A

KELETI ÚJSÁGOT

A LEGFRISSEBB, LEGJOBBAN ÉRTESELT
NAPILAPOT, MELY A MAGYAR ÉRDEKEK
LEGBÁTRABB SZÓSZÓLÓJA!!

Előfizetési ár
Egész év 1030
Félévre 570
Negyedévre 270
Egyes szám ára 5L

A MAGYARPÁRT HIVATALOS LAPJÁT.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
CLUJ—KOLOZSVÁR, FŐIER 4. SZÁM

Fiuk! Lányok!

Jól akarjátok a zseb-
pénzt elhelyezni???

Dickens

könyveiből vásároljatok!
**A legnagyobb angol re-
gényíró, az angolok Jókai-
ját az új generációnak is-
mernie kell. A most kiadott
olcsó kiadást Ambrus Zoltán és Voinovich Géza szer-
kesztik. Ennél olcsóbb ki-
advány nincs! 5940 oldal**

15 kötet. Egész angol vászon, a a-
nyozott diszkötés. — Megjelennek:
Twist Olivér (1 kötet), *Kis Dorrit* (3)
Dombey és Fia (3), *Pickwick Club*
(2), *Copperfield David* (3), *Nehéz Idők*
Karácsonyi ének (1), *Odon ritkasá-
gok boltja* (2) kötet. Minden hónap-
ban egy kötet jelenik meg. Az első
kötet *Twist Olivért* e hónapban már
számtalan előfizetőnek küldtük szét.

Egy-egy kötet ára 92 Lei.

Tek. Cimbora kiadóhivatalának Satu Mare

Ezennel megrendelem a Dickens *Twist Olivér* című kötetét 92.— lei vételárért. Tudomásul veszem, hogy a szállítási költség (postán, ajánlva) 15.— lei, az utánvételi illeték és díj 8 leit tesz ki s így egy kötet a pénz előzetes beküldése mellett franco 107.— leibe, utánvétellel pedig 115.— leibe kerül. Egyben megrendelem az ezután megjelenő 14 kötetet is. A kötet árát és szállítási költségét 107.— leit egyidejűleg postautalványon küldöm. A kötet árát és a fent részletezett költségeket 115 leit kérem utánvételezni. Megrendelem az egész sorozatot, havonta egy-egy kötet, utánvétellel. (A nem kívánt módozat törlendő.)

Az egész sorozat egyszerre is megrendelhető, mely esetben a kötetek havonta minden külön értesítés nélkül expedíáltnak.

Olvasható aláírás: _____

Foglalkozás: _____

Pontos cím: _____

A szállítást a NOVITAS könyvterjesztő vállalat Cluj, eszközi

A Cimbora könyvvására

Rendkívül olcsó áru, magas irodalmi értékű könyvsorozatok a Cimbora olvasói számára!

Az eddigi olcsó áru sorozat-akciónk betetőzéséül sikerült olvasóink részére olyan alacsony áru könyvsorozatokot beszerezni, amelyek már csaknem ajándékszamba mennek. Alant felsorolunk 5 újabb sorozatot, melyek válogatott ifjúsági műveket tartalmaznak, úgy, hogy a kötetek mindegyike külön-külön öröm a kis olvasó számára.

Gyermekkönyvtár-sorozatok.

Minden sorozat 10 pompás, színes keménykötésbe kötött könyvet tartalmaz, melyek kemény tokba vannak foglalva. E sorozaton belül szebbnél-szebb mesék, történetek gyűjteményét találja az olvasó, melyeket neves magyar és külföldi ifjúsági írók írtak. E sorozatok 6—12 éves gyermekek számára valók.

I. sorozat.

1. Jégországban
2. A cukros királyfi
3. Robinson Crusoe
4. Cserkészfalu
5. Gulliver utazásai I.
6. Gulliver utazásai II.
7. Mese a két kis lányról.
8. Silda. Tréfás történetek.
9. Indiánus mesék
10. Az eszkimó ikrek.

II. sorozat.

11. Tündérvásár születése
12. A bűvös labda
13. Kinai esodák
14. Grimm legszebb meséi
15. Münchhausen báró csodálatos kalandjai
16. Viráglegendák
17. Mexikói ikrek
18. Andersen meséi
19. Fényesszemű mókus kalandjai
20. Gyermekszínház.

III. sorozat.

21. A liget tündére
22. A bűbajos sziget
23. A kis lord I.
24. A kis lord II.
25. Elefánthistóriák
26. Alice a csodák országában
28. Oroszlán történetek
29. Tigris-történetek
30. Medve mesék.

A tiz-tiz kötetből álló sorozatok ára egyenként, csomagolási és postaköltséggel együtt 166 lei.

Ifjúságikönyvtár-sorozatok.

Az „Ifjúsági könyvtár” sorozatai 5 díszesen kiállított, keménykötésű könyvből állanak. A kötetek mindegyike mesteri kézzel megírt kalandos történeteket, indiánusok és más exotikus nemzetek között átélt kalandok leírását tartalmazza. A sorozatok kemény tokba vannak foglalva. Az Ifjúsági könyvtár sorozatai 8—14 éves fiúk számára valók.

I. sorozat.

1. Az inkák smaragdja
2. Tamás urfi kalandjai
3. Cserkészek a vadonban
4. Wass Samu gróf utazása Nyugatindióban
5. Kutya történetek.

II. sorozat.

6. A vörös gyémánt
7. Tizenöt hét az indiánok között
8. Villám, egy farkaskutya története
9. A kék gyöngy
10. Magyar László utazása a délafrikai Bihé

Az öt-öt kötetből álló sorozatok ára egyenként, csomagolási és postaköltséggel együtt 160 lei.

Miután e sorozatokból csak korlátolt példányszámmal rendelkezünk, ajánlatos a rendelést mielőbb feladni, mert a fentközlött olcsó áron csak a meglévő készletből szolgálhatjuk ki rendelőinket.

A sorozatokat az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvét mellett szállítjuk; utóbbi esetben azonban az utánvét díját külön számítjuk fel.

A CIMBORA kiadóhivatala.